

Jakob, Kommentar str. 501); taková vědomost byla by tu v souzeném případě zejména, kdyby si zaměstnavatel výslovně vymínil, že mu musejí býti vráceny všechny zbytky a odpadky. Podílníku musí býti známo, že jde o věc zpronevěřenou; nestačí již podezření; v takovém případě mohlo by jíti o přestupek § 477 tr. zák. (sb. n. s. čís. 606, 1253, 3051); je-li podílník toho mínění, že věc nebyla zpronevěřena, není tu u něho zlého úmyslu ve smyslu § 183 a § 1 tr. zák. Z toho, že stěžovatel nahradil škodu, nelze souditi, že si byl vědom toho, že jde o kůže zpronevěřené, ana povinnost náhrady škody může býti i u přestupku § 477 tr. zák.; ani to, že u značné části koží byly odstraněny značky majitelů, není dokladem takového vědomí, ano nebylo zjištěno, že stěžovatel o tom věděl. Stěžovatel se hájil, že byl toho mínění, že t. zv. vyšetřené kůže nejsou zpronevěřené, a nabízel o tom důkazy pod č. 2 a 3. Práva, by bylo přihlíženo k této obhajobě, a by byla obhajoba ta přezkoumána provedením nabízených důkazů, nepozbyl stěžovatel tím, že při prvním výslechu uvedl, že je částečně vinen, an ihned dodal, že věděl, že šlo o tak zvané vyšetřené kůže, ale nedoznal, že věděl, že zaměstnavatelé žádají, by jim dělníci takové kůže vraceli. Důkazy ty měl nalézací soud připustiti, neboť pro posouzení subjektivní stránky nestačí mínění, jež projevili svědci Karel S. a Pavel F. Je proto řízení ohledně stěžovatele neúplné a bylo rozsudek ohledně něho za předpokladu § 5 zák. čís. 3/1878 ř. zák. zrušiti jako zmatečný.

Čís. 4307.

Jde o nepřekonatelnou překážku, nebyl-li obžalovaný vyrozuměn správně o hodině, na kterou bylo ustanoveno hlavní přelíčení.

(Rozh. ze dne 22. října 1931, Zm II 477/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání odporu obžalovaného Josefa Z-a proti rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 20. listopadu 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák., a nalézacímu soudu uložil, by o obžalobě nařídil nové hlavní přelíčení podle § 427 posl. odst. tr. ř.

Důvody:

Hlavní přelíčení o obžalobě na stěžovatele pro zločin zpronevěry bylo ustanoveno na den 20. listopadu 1930 v 9 $\frac{1}{2}$ hod. dopol. V obsílce doručené stěžovateli dne 6. října 1930 bylo však omylem uvedeno, že se hlavní přelíčení bude konati dne 20. listopadu 1930 dopoledne o »3 $\frac{1}{2}$ « hod. Stěžovatel žádal dopisem došlým na nalézací soud dne 16. listopadu s poukazem na to, že ustanovení hlavního přelíčení na 3 $\frac{1}{2}$ hod. »dopoledne« podle jeho mínění není možné, by mu bylo do advokátní kanceláře Dr. B-a sděleno, v kolik hodin se jeho hlavní přelíčení bude konati. Vyřízení této žádosti, jež bylo adresováno na stě-

žovatele osobně, nebylo mu doručeno, poněvadž se mezitím přestěhoval. K hlavnímu přelíčení, jež bylo zahájeno dne 20. listopadu 1930 o 10. hod. dopoledne, se stěžovatel nedostavil, a, když bylo předsedou zjištěno, že obžalovanému obsílka k hlavnímu přelíčení byla včas doručena, a že obžalovaný na svůj dotaz o správné hodině hlavního přelíčení byl zpraven — při čemž však bylo opomenuto zjistiti, že tato zpráva obžalovanému nebyla doručena — bylo k návrhu veřejného obžalobce hlavní přelíčení podle § 427 tr. ř. provedeno v nepřítomnosti obžalovaného a vyneseno proti němu odsuzující rozsudek. Tímto zjištěným dějem jest odpor obžalovaného proti odsuzujícímu rozsudku podle § 427 tr. ř. odůvodněn, neboť stěžovatel nebyl o tom vyrozuměn, že hlavní přelíčení jest ustanoveno 20. listopadu 1930 o 9 $\frac{1}{2}$ hod. dopoledne, a nelze mu dávatí za vinu, že se včas nepostaral o to, by byl patrný omyl v obsílce opraven. Nebyl-li obžalovaný vyrozuměn správně o hodině zahájení přelíčení, jde o nepřekonatelnou překážku po rozumu § 427 tr. ř., kterou bylo stěžovateli znemožněno k hlavnímu přelíčení se dostavití, a bylo proto odporu vyhověti a po rozumu třetího odstavce § 427 tr. ř. další opatřiti, jak se stalo.

Čís. 4308.

»Škodou« opodstatňující vyšší trestní sazbu § 94 tr. zák. jest i škoda na majetku; nezáleží na jejím větším nebo menším rozsahu; stačí škoda (nebo jinaké zlo), která byla způsobena zároveň s omezením osobní svobody tímto omezujícím jednáním samým, i škoda, která při tom vznikla jen nahodile, nejsouc jako taková pachatelem zamýšlena.

(Rozh. ze dne 23. října 1931, Zm I 1012/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 24. října 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 93 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmatek podle § 281 čís. 11 tr. ř. shledává stížnost v tom, že rozsudek použil na souzený čin druhé, vyšší trestní sazby § 94 tr. zák., shledávaje škodu povahy tam zmíněné v tom, že svědkyni Č-é byly roztrženy kalhoty a tím způsobena škoda 30 Kč. Námitka není z části provedena po zákonu; nedbá rozsudečného zjištění, že svědkyně utrpěla při zápasu s obžalovaným poranění na koleně a krvavé odřeniny na rukou; netřeba proto znova podrobně dokazovati, že škodou opodstatňující vyšší trestní sazbu § 94 tr. zák. jest i škoda na majetku, jak vyslovil zrušovací soud v rozhodnutí čís. 1391 sb. nejv. s., poukazuje k rozhodnutí čís. 2892 víd. sb., v němž názor ten obšírně odůvodněn. Jelikož pak zákon ve směru tom nerozeznává, nezáleží na větším nebo menším rozsahu způsobené škody. Výtka zmateční stížnosti v tomto